

La Joana Serra, filla d'una família molt modesta i natural de La Pera, una poblet proper a La Bisbal d'Empordà, entén que va heretar el tarannà emprenedor de la seva mare –**“una dona amb moltes inquietuds, amb ganes de fer coses en una època en què era molt difícil”**– i una dedicació profunda al treball que va aprendre del seu pare. De ben petita ja sentia curiositat per la venda: **“Quan no tenia classe, a col·legi, anava amb uns senyors que feien venda ambulants a Palafrugell, i llavors ja em rondava pel cap tenir una cosa meva per sortir endavant, en el futur.”**

La casualitat, tanmateix, va voler que trobés la seva primera feina quan només tenia quinze anys, en una fàbrica de ceràmica de La Bisbal: **“Potser si aquella hagués estat una empresa de cotxes, avui jo estaria fent també cotxes.”** Així és, en qualsevol cas, com la nostra protagonista és actualment la propietària del Talleret Díaz-Costa. Abans d'arribar a la situació actual, però, i només tres anys després que la Joana hagués entrat al món laboral, un empresari la va convèncer perquè anés a col·laborar amb ell en un magatzem de materials per a la construcció. En aquells moments, la Joana complia els divuit anys.

“Quan hi vaig arribar –explica– em vaig trobar que tenia vint-i-set persones sota el meu càrrec –va ser una sorpresa–, però ja m'anava bé, allò era el que a mi m'agradava.” La nostra protagonista va passar dos anys en aquella empresa de Torroella de Montgrí, també a la comarca del Baix Empordà, fins que la hi van anar a buscar una altra vegada de la que havia estat la seva primera feina, i va tornar-hi en arribar al matrimoni. La gran il·lusió de la seva infantesa restava no obstant intacta: **“Quan ens vam casar no vaig voler un pis, vaig voler una casa amb garatge per a algun dia poder fer-hi alguna cosa que me la sentís més meva.”**

Posteriorment, i amb millors condicions, la va anar a buscar una altra empresa que s'acabava de muntar en societat, una empresa dedicada a la fabricació de porcellana blanca. La Joana recorda molt bé la nit en què van néixer les primeres peces sota la seva responsabilitat: **“Vaig fer la primera fornada la nit que va morir en Franco. Em van trucar els amos, que llavors estaven a Alemanya, i em van dir que apagués el forn i me n'anés cap a casa. Jo els vaig dir que no, que la primera fornada no la deixava sola, la vaig acabar, i l'endemà la meva il·lusió era enorme.”** En aquella època la nostra protagonista només tenia vint-i-dos anys, i seixanta persones sota el seu càrrec.

Va ser treballant allà, d'altra banda, que aquesta dona catalana va tenir una idea que l'havia de dur lluny, i aquella va ser la seva primera iniciativa en el món dels negocis: **“En aquella fàbrica no es decoraven les peces, es portaven a un altre lloc perquè ho fessin, llavors vaig comprar un forn petit i amb el meu marit, que era aleshores pastisser, decoràvem peces a casa, quan tot dos acabàvem la nostra jornada laboral.”** I al cap d'un temps, la casualitat va tornar a ajudar la Joana, perquè per fi fes realitat el somni que tenia des de petita: **“Uns veïns tenien una botiga de ceràmica al centre de La**

Bisbal que no els funcionava, i vam arribar a un acord amb ells per poder-lo tirar endavant nosaltres. El meu marit hi anava a les tardes, la nena al matí, i jo quan plegava, sense que ningú de nosaltres deixés de moment les respectives feines.”

Finalment, però, el matrimoni va decidir deixar els seus llocs de treball a compte d'altri per dedicar-se exclusivament al negoci, i aquell primer local de cinquanta metres quadrats es va convertir amb el pas dels anys en diferents superfícies de venda de ceràmica, a més d'un taller de ceràmica dedicat a la fabricació i decoració de ceràmica de La Bisbal. I és a partir d'aquest material, d'aparença flonja, que cobren vida les idees de la Joana, algunes de les quals es podria dir que han creat escola: **“Quan vam obrir la botiga, li vam fer fer a un ceramista un platet amb una olleta per posar-hi els pinyols de les olives i va ser un gran èxit, perquè era molt curiós. Actualment aquella peça l'ha copiada tothom, i es pot trobar arreu.”**

Val a dir ara que l'empresària va innovant continuament, i creant per anar-se adaptant al moment actual, del qual ella diu: **“Tot canvia molt de pressa; és el moment de la pràctica. La gent fa moltes coses: tennis, gimnàstica, esquí... Tot això els ocupa molt de temps, i no els queda temps o diners per assaborir l'artesania.”** La Joana, però, no s'atura: **“Tinc ganes que arribi el proper mes per començar a fer coses per a la propera temporada. De fet ja tinc canvis pensats, per a quan arribi el moment, noves idees i projectes per millorar les botigues i el servei. La ceràmica actualment ha entrat també en la dinàmica de la moda i del disseny, i de Barcelona, per exemple, trec moltes idees; m'encanta passejar-hi. Tot i així, nosaltres mantenim un sector important de ceràmica popular i d'artesania.”** Crida l'atenció finalment el fet que la Joana sempre es refereixi a l'empresa com **“nosaltres”**, en nom del seu marit, en Carles, i de les seves dues filles, la Mònica, de vint-i-tres anys, i la Núria, de dotze: **“Sempre he dit que necessito tenir pau amb la família, perquè si aquesta va bé, el negoci va bé.”** I només en té paraules d'elogi, per a ells: **“En Carles m'ha ajudat moltíssim. Tot el que jo no podia fer a casa ho ha fet ell, com es diu normalment, i entre tots dos ho hem acabat fent tot.”**

La filla gran, llicenciada en psicologia, està en principi d'acord amb aquest comentari, però també el matisa: **“El meu pare ha estat l'estabilitat de l'empresa i això, juntament amb l'empenta de la meva mare, és el que l'ha tirada endavant.”** La Joana no amaga la il·lusió que li faria que les dues noies continuessin amb el Talleret Díaz-Costa: **“M'agradaria molt que totes dues mantinguessin el mateix equilibri, dins el negoci, que el meu marit i jo, i penso que tenen prou qualitats per fer-ho.”** Això no obstant, la nostra interlocutora es mostra flexible perquè la Mònica i la Núria triïn el seu camí per elles mateixes. Tant de bo que sigui tan encertat com el que aquesta empresària empordanesa va emprendre un bon dia.

Joana Serra - La Bisbal d'Empordà (el Baix Empordà)